

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/100/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115010656
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2115010656.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného J. O., nar. XX.XX.XXXX pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 2T/48/2015 zo dňa 22.1.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21.1.2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného J. O. zamietá.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom zo dňa 22.1.2019 Okresný súd Trnava pod sp. zn. 2T/48/2015 uznal obžalovaného J. O. vinným zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v období od presne nezisteného dňa v mesiaci október 2013 až do 17. decembra 2013 v Trnave, na ul. A. A. XXXX/XX, v byte číslo XX na X. poschodí, ktorého bol vlastníkom, najmenej dvakrát vykonal súlož s maloletou V. L., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom K., J. Q. XXXX/X napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že maloletá V. L. v tom čase mala len 14 rokov.

Za to obžalovanému prvostupňový súd uložil podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, pre výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia za súčasného zrušenia výroku o treste vo vzťahu k obžalovanému J. O. rozsudku Okresného súdu Trnava, zo dňa 22.03.2018, sp. zn. 24Tk/1/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.07.2018, sp. zn. 5To/79/2018, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému uložil trest prepadnutia veci a to: 1ks plastové vrečko, 1ks plastový dávkovač na lieky, 1ks plastové vrečko, 1ks papierová skladačka.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní mal prvostupňový súd jednoznačne za preukázané, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba sa stal a že tento skutok spáchal obžalovaný J. O.. Výpoveďami obžalovaného a poškodenej bolo preukázané, že v mesiaci október 2013 až do 17. decembra 2013 v Trnave, na ul. A. A. XXXX/XX, v byte číslo XX na X. poschodí, ktorý vlastnícky patril obžalovanému, mali spoločne obžalovaný a poškodená minimálne dvakrát dobrovoľný pohlavný styk, pričom v tomto čase mala poškodená len 14 rokov, čím je naplnená objektívna stránka zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona. Vo vzťahu k vedomosti obžalovaného o tom, že poškodená mala v tom čase len 14 rokov prvostupňový súd neuveril obhajobnej obrane obžalovaného na hlavnom pojednávaní a poukázal na jeho výpoveď z prípravného konania, v ktorej detailne popísal jeho zoznámenie sa s poškodenou, ich vzájomný vzťah ako je samotnú jeho vedomosť o veku poškodenej. Výpoveď obžalovaného z prípravného konania a jeho vedomosť o skutočnom veku poškodenej podľa prvostupňového súdu potvrdzujú aj ďalšie vykonané dôkazy, a to najmä výpoveď poškodenej, ktorá potvrdila, že obžalovaného

a svojom veku nikdy nezavádzala, teda neuvádzala mu, že má 17 rokov. Obžalovanému povedala kam chodí do školy, teda na I. školu na B. ulici v K., kde ju obžalovaný čakával, čo rovnako predpokladá vedomosť obžalovaného o veku poškodenej. Na facebookovom profile mala poškodená uvedený vek svojho otca, teda nie vek 17 rokov ako uvádzal obžalovaný. Napokon poškodená pripustila, že svedkyňi Mgr. P. F. uviedla, že obžalovaný o jej skutočnom veku vedel, pričom neuviedla, že predmetnú svedkyňu o tejto skutočnosti klamala. Taktiež svedkovia X. X. a P. L. sa v prípravnom konaní vyjadrili, že vedeli o skutočnom veku poškodenej, pričom svedok P. L. to dokonca povedal obžalovanému, ktorý napriek uvedenému odmietal ukončiť vzťah s poškodenou. Ich výpovede na hlavnom pojednávaní ohľadne veku poškodenej prvostupňový súd vyhodnotil ako neverohodné, nakoľko vzniknuté rozpory o veku poškodenej (17 rokov) relevantne nevysvetlili, bol u nich patrný záujem pomôcť obžalovanému a u svedka P. L. aj snaha eliminovať možné dôsledky obžalovaným prezentovaného pohlavného styku svedka s poškodenou. Svedkyňa Mgr. P. F. ako nepriamy svedok potvrdila výpoveď poškodenej, že obžalovaný pred ich pohlavným stykom vedel o skutočnom veku poškodenej, pričom z výpovedí ako aj správania sa poškodenej nebola v tomto smere zistená žiadna motivácia nehorieť pravdu, priam naopak, boli u nej prítomné silné tendencie obžalovanému pomôcť a eliminovať jeho trestnoprávny postih.

Vo vzťahu k výroku o treste prvostupňový súd uviedol, že trestný čin, pre ktorý bola podaná obžaloba je vo viacčinnom súbehu s trestným činom, pre ktorý bol obžalovaný odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 22.03.2018, sp. zn. 24Tk/1/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.07.2018 sp. zn. 5To/79/2018 pre skutok zo dňa 29.09.2015 podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 4 roky so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Vzhľadom na skutočnosť, že oba trestné činy sú zločinmi, postupoval prvostupňový súd pri ukladaní súhrnného trestu podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona (asperačná zásada). Prísnejší trestný čin je trestný čin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko pri rovnakej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody ako pri trestnom čine sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, je tento trestný čin systematicky zradený pred trestný čin sexuálneho zneužívania, čo značí jeho vyššiu spoločenskú nebezpečnosť. Zároveň prvostupňový súd nezistil žiadnu poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť. Vzhľadom na osobu obžalovaného, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom obžalovaný žije, okolnosti prípadu a výšku uloženého trestu odňatia slobody dospel prvostupňový súd k záveru, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného je výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný. Keďže obžalovaný nebol pred spáchaním trestných činov vo výkone trestu odňatia slobody, zaradil súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. S poukazom na § 42 ods. 2 Trestného zákona prvostupňový súd zrušil vo vzťahu o obžalovanému J. O. výrok o treste rozsudku Okresného súdu Trnava, zo dňa 22.03.2018, sp. zn. 24Tk/1/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.07.2018, sp. zn. 5To/79/2018 a súčasne všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a v zmysle tohto ustanovenia mu uložil trest prepadnutia veci, pretože tento trest bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava, zo dňa 22.03.2018, sp. zn. 24Tk/1/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.07.2018, sp. zn. 5To/79/2018 a nebráni tomu ustanovenie § 34 ods. 7 Trestného zákona.

Voči predmetného rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie čo do viny aj trestu, ktoré následne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Mateja Csenkyho. Obhajoba v odôvodnení odvolania uviedla, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za čiastočne nepreskúmateľné pre jeho neurčitosť. Prvostupňový súd dostatočným spôsobom neuviedol akými okolnosťami bol vedený pri rozhodovaní o predmetnej trestnej veci a zároveň neuviedol vzájomnú súvislosť medzi vykonanými dôkazmi a vinou obžalovaného. Z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní nie je podľa obhajoby nad všetku pochybnosť preukázané, že by sa úmysel obžalovaného vzťahoval aj na vek poškodenej. V čase vykonania súlože s poškodenou nemal vedomosť o jej skutočnom veku, pričom jej skutočný vek sa dozvedel až následne po vykonaní súlože. Časový rámec, kedy sa mal obžalovaný dozvedieť o skutočnom veku poškodenej nemožno podľa jeho názoru odvodzovať od skutočnosti, že mal poškodenú čakať pred školou. Prvostupňový súd sa v otázke vedomosti o veku poškodenej v celom rozsahu uspokojil s výpoveďami učenými v prípravnom konaní, pričom absolútne nevzal do úvahy zmenu dôkaznej situácie, ku ktorej došlo na hlavnom pojednávaní. S touto zmenou dôkaznej situácie (či už v mojej výpovedi, výpovedi poškodenej, alebo výpovede svedkov L. a X.) sa súd prvého stupňa vysporiadal paušálne tak, že uvedené zmeny vo výpovediach vyhodnotil ako účelové, resp. nepresvedčivé, pričom však tento svoj záver neodôvodnil žiadnymi konkrétnymi

skutočnosťami. Obhajoba tiež v odôvodnení odvolania poukázala na podľa nej procesne nesprávny postup súdu prvého stupňa na hlavnom pojednávaní dňa 12.09.2017, keď prokuratúra navrhovala prečítať časť výpovede poškodenej z prípravného konania zo dňa 12.03.2014, čo obhajoba namietala z toho dôvodu, že v tomto prípade sa jednalo o procesne nepoužiteľnú výpoveď, nakoľko bola vykonaná ešte pred vznesením obvinenia. Súd prvého stupňa sa s uvedenou námietkou vysporiadal až následne po sérii ďalších otázok prokuratúry tak, že výpoveď poškodenej zo dňa 12.03.2014 nebude prečítaná na odstránenie rozporov, nakoľko bola vykonaná pred vznesením obvinenia. Po ďalšej sérii otázok a námietke prokuratúry však súd prvého stupňa nedôvodne zmenil svoje pôvodné stanovisko a v zmysle § 264 ods. 1 napokon prečítal časť výpovede poškodenej zo dňa 12.03.2014 a odstraňoval rozpory. Takýto postup súdu prvého stupňa považuje obhajoba za zmätočný a nezákonný, nakoľko na takýto postup súdu nebol daný žiadny zákonný dôvod. Poškodená bola týmto spôsobom nútená k výpovedi a súd spolu s prokuratúrou týmto spôsobom výrazne zasiahli do priebehu hlavného pojednávania s cieľom dosiahnuť očakávanú a požadovanú odpoveď poškodenej. Vo vzťahu k uloženému trestu obhajoba uviedla, že tento považuje za neprimeraný vzhľadom na značný časový odstup od spáchania skutku, za ktorý bol odsúdený (skutok z roku 2013) ako aj vzhľadom na skôr uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 24Tk/1/2016 zo dňa 22.03.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava sp. zn. 5To/79/2018 zo dňa 19.07.2018. Súd prvého stupňa uviedol citáciu ustanovenia § 34 Trestného zákona, ale zároveň nezdôvodnil, na základe akých konkrétnych skutočností považuje uložený nepodmienečný trest vo výmere 5 rokov za zákonný a spravodlivý. Súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal návrhom obhajoby vo vzťahu k postupu podľa § 44 Trestného zákona a tento návrh odignoroval, resp. sa k nemu nevyjadril. V tejto súvislosti obhajoba zároveň poukázala na skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 6PP/112/2018 zo dňa 02.11.2018 bol obžalovaný podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 24Tk/1/2016 zo dňa 22.03.2018. Po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa riadne zaradil do spoločnosti a vedie riadny život (nedopustil som sa žiadnej protispoločenskej činnosti, našiel si prácu a pod.). Za týchto okolností (v prípade ponechania trestu vo výmere 5 rokov) bude prichádzať do úvahy opätovná žiadosť o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (tzv. z voľnej nohy), nakoľko spĺňa na uvedený postup zákonné podmienky. Takýto postup však považuje za neprimeranú záťaž aj pre samotné súdy, ktoré budú musieť opätovne rozhodovať o jeho žiadosti, pričom v prípade upustenia od uloženia súhrnného trestu by celá administratíva spojená s rozhodovaním o jeho opätovnej žiadosti o podmiennečné prepustenie odpadla. Ochrana spoločnosti je zabezpečená okrem iného aj tým, že pri podmiennečnom prepustení mu bola určená skúšobná doba v trvaní 4 roky. Počas výkonu väzby a následného výkonu trestu sa obžalovaný správal v súlade s ústavným poriadkom a dodržiaval všetky svoje povinnosti a zároveň si uvedomil nesprávnosť svojho konania.

S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žiada Krajský súd v Trnave, aby zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 2T/48/2015 zo dňa 22.01.2019 a vo veci sám rozhodol tak, že ho v zmysle ustanovenia § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava oslobodí, eventuálne aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že v zmysle ustanovenia § 44 Trestného zákona upustí od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k trestu uloženému rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 24Tk/1/2016 zo dňa 22.03.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava sp. zn. 5To/79/2018 zo dňa 19.07.2018.

Prokurátor odvolanie voči rozsudku nepodal.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 (podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné) alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 (súd rozhodol v nezákonnom zložení, obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným vo vyššie citovanom ustanovení Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 21.1.2020, na ktoré sa dostavila prokurátorka krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného, pričom odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného za splnenia zákonných podmienok.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhla odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že podľa jeho názoru nebolo bez pochybností preukázané, že obžalovaný sa dopustil zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona a pokiaľ by odvolací súd dospel k záveru, že výrok o vine je správny a zákonný, navrhuje upustiť od uloženia súhrnného trestu a zdôrazňuje, že odkedy bol obžalovaný prepustený z výkonu trestu, vedie riadny život, má kde bývať, pracovať, do rozporu so zákonom sa nedostal.

Pri plnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd, po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu čo do (napadnutého) výroku o vine ako i treste.

Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku správne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, preto proti nemu nemá podstatné výhrady a odôvodnenie napadnutého rozsudku si v podstatných častiach osvojuje.

Odvolací súd sa teda nestotožňuje s argumentáciou obhajoby uvedenou v odôvodnení odvolania, že by prvostupňový súd dostatočným spôsobom neuviedol akými okolnosťami bol vedený pri rozhodovaní o predmetnej trestnej veci a zároveň že neuviedol vzájomnú súvislosť medzi vykonanými dôkazmi a vinou obžalovaného. Taktiež sa odvolací súd nestotožňuje s tvrdením obhajoby, že by prvostupňový súd absolútne nevzal do úvahy zmenu dôkaznej situácie, ku ktorej došlo na hlavnom pojednávaní a že sa s touto zmenou dôkaznej situácie vysporiadal iba paušálne tak, že uvedené zmeny vo výpovediach vyhodnotil ako účelové, resp. nepresvedčivé, pričom tento svoj záver neodôvodnil žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami.

Práve naopak, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu v odôvodnení svojho rozhodnutia ozrejmil, prečo uveril výpovedi obžalovaného z prípravného konania a nie tej, ktorú uskutočnil na hlavnom pojednávaní („obžalovaný vzniknutý rozpor relevantne nevysvetlil a jeho vyjadrenia, že mu bolo jedno ako trestné konanie dopadne, keďže mu vyšetrovateľ mal sľúbiť za jeho priznanie podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody za stíhaný trestný čin, a to dokonca bez toho, aby mal obžalovaný vedomosť o trestnej sadzbe za tento trestný čin, na súd pôsobia nepresvedčivo“) a rovnako tak v dostatočnom rozsahu ozrejmil, prečo uveril výpovediam svedkov X. X. a P. L. z prípravného konania a nie z hlavného pojednávaní („Ich výpovede na hlavnom pojednávaní ohľadne veku poškodenej súd hodnotí ako nevierohodné, nakoľko vzniknuté rozpory o veku poškodenej (17 rokov) relevantne nevysvetlili, bol u nich patrný záujem pomôcť obžalovanému a u svedka P. L. aj snaha eliminovať možné dôsledky obžalovaným prezentovaného pohlavného styku svedka s poškodenou“). Svoj záver prvostupňový súd navyše odôvodnil aj výpoveďou svedkyne Mgr. P. F. ako nepriameho svedka, ktorá potvrdila výpoveď poškodenej, že obžalovaný pred ich pohlavným stykom vedel o skutočnom veku poškodenej, pričom z výpovedí ako aj správania sa poškodenej nebola v tomto smere zistená žiadna motivácia nehovoriť pravdu, priam naopak, boli u nej prítomné silné tendencie obžalovanému pomôcť a eliminovať jeho trestnoprávny postih.

Vo vzťahu k odvolacej námietke obhajoby, že to, že obžalovaný mal vedieť o skutočnom veku poškodenej nemožno odvodzovať iba od skutočnosti, že mal poškodenú čakať pred školou, odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť je iba jednou z viacerých, z ktorých jednoznačne vyplýva záver o tom, že obžalovaný v čase spáchania skutku vedel o veku poškodenej. Navyše odvolací súd uvádza, že z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní (č. I. 224) vyplýva, že nielen že ju čakával pred školou, ale jej mal aj pomáhať robiť projekt do školy pri architektúrach počítačových systémov, čo dokresľuje záver o tom, že obžalovaný jednoznačne vedel do akej školy poškodená chodí a koľko má rokov.

Čo sa týka odvolacej námietky obhajoby, že prvostupňový súd nemal čítať výpoveď poškodenej z prípravného konania zo dňa 12.03.2014, nakoľko táto bola vykonaná ešte pred vznesením obvinenia obžalovanému, odvolací súd uvádza, že nakoľko uvedená výpoveď bola vykonaná po začatí trestného stíhania a nejedná sa o výpoveď, ktorá by bola jediným usvedčujúcim dôkazom o vine obžalovaného, postupoval prvostupňový súd procesne správne, keď na hlavnom pojednávaní dňa 12.9.2017 rozhodol

tak, že podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku sa čítala časť tejto výpovede z prípravného konania na odstránenie rozporov.

Vo vzťahu k výroku o treste sa odvolací súd nestotožňuje s argumentáciou obhajoby, že by bolo u obžalovaného na mieste upustenie od uloženia súhrnného trestu a to ani s prihliadnutím na to, že uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 6PP/112/2018 zo dňa 02.11.2018 bol obžalovaný podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 24Tk/1/2016 zo dňa 22.03.2018 a po jeho prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sa riadne zaradil do spoločnosti a vedie riadny život.

Odvolací súd má za to, že prvostupňový súd veľmi správne zohľadnil závažnosť oboch spáchaných zločinov, okolnosti spáchania týchto zločinov ako i osobu obžalovaného, ktorému už v minulosti bolo podmienene zastavené trestné stíhanie pre trestný čin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, no napriek tomu sa následne dopustil vyššie uvedených zločinov, pričom uložený trest je vzhľadom na zákonné rozpätie trestnej sadzby uložený pri dolnej hranici. Uložený trest je aj podľa odvolacieho súdu zákonný, primeraný a spravodlivý, obsahujúci požadovaný prvok represie (zabránenie obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti), prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu) ako aj prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti) v zmysle § 34 Trestného zákona a zároveň má odvolací súd za to, že prvostupňový súd výrok o treste primerane odôvodnil.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa čo do napadnutého výroku o vine ako i treste za správny a zákonný, a za správne a zákonné považuje aj konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.